

Dokument na schôdzu

A8-0168/2018

14.5.2018

SPRÁVA

o vykonávaní smernice 2012/29/EÚ, ktorou sa stanovujú minimálne normy
v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov
(2016/2328(INI))

Výbor pre občianske slobody, spravodlivosť a vnútorné veci
Výbor pre práva žien a rodovú rovnosť

Spravodajkyne: Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Angelika Mlinar

(Spoločný postup výborov – článok 55 rokovacieho poriadku)

OBSAH

	strana
DÔVODOVÁ SPRÁVA – SÚHRN SKUTOČNOSTÍ A ZISTENÍ.....	3
NÁVRH UZNESENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU	6
INFORMÁCIE O PRIJATÍ V GESTORSKOM VÝBORE	26
ZÁVEREČNÉ HLASOVANIE PODĽA MIEN V GESTORSKOM VÝBORE	27

DÔVODOVÁ SPRÁVA – SÚHRN SKUTOČNOSTÍ A ZISTENÍ

Správa sa zameriava na vykonávanie smernice 2012/29/EÚ, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov v členských štátoch EÚ. Osobitne sa zameriava na jej súdržnosť, relevantnosť, účinnosť a efektívnosť. Pokrýva pritom rôzne aspekty vykonávania smernice: opatrenia právnej transpozície na úrovni členských štátov, praktické vykonávanie smernice v praxi, prínos, ktorý pre obeť predstavuje, ako aj výzvy, s ktorými je potrebné sa vysporiadať. Na záver sa v správe uvádza niekoľko odporúčaní pre Komisiu a členské štáty na ďalšiu podporu vykonávania smernice v budúcnosti.

Európsky parlament zohráva pri podpore ďalšieho úsilia o posilnenie správneho uplatňovania smernice na úrovni EÚ dôležitú úlohu, a to prostredníctvom podpory práv obetí trestnej činnosti vo všeobecnosti a osobitne prostredníctvom financovania EÚ zameraného na primeranú súdnu prípravu.

Parlament by mal zároveň podporovať väčšiu konzistentnosť medzi rôznymi legislatívnymi nástrojmi EÚ zameranými na práva obetí prostredníctvom lepšieho prístupu a jednotnejšieho postupu.

Uvedenú smernicu mali členské štáty transponovať do 16. novembra 2015. V novembri 2017 oficiálne transponovalo smernicu 23 z 27 členských štátov (Dánsko si vo vzťahu k smernici uplatnilo výnimku). Európska komisia však zatiaľ neposudzovala transpozíciu a vykonávanie smernice, aj keď v zmysle článku 29 smernice si povinnosť podať správu mala splniť už v novembri 2017.

Od svojho vymenovania obe spravodajkyne zhromaždili informácie a vychádzali okrem iného z týchto zdrojov:

- z vypočutia, ktoré sa konalo na spoločnej schôdzi výborov LIBE a FEMM 11. januára 2018;
- z posúdenia vplyvu ex post vypracovaného výskumnou službou Parlamentu EPRS, uverejneného v decembri 2017,
- z výmeny informácií s príslušnými inštitucionálnymi aktérmi a organizáciami na ochranu obetí;

POSÚDENIE

Mnoho ľudí sa stane obeťami trestnej činnosti v EÚ – polícia ročne prijme približne 30 miliónov oznámení o trestných činoch (okrem priestupkov). Stále viac ľudí cestuje, žije alebo študuje v zahraničí, a preto sa stávajú potenciálnymi obeťami trestných činov spáchaných v inej, než ich vlastnej krajine. EÚ má mandát zabezpečiť ochranu občanom a cudzincom, ktorí sa pohybujú v rámci jej hraníc.

Obete musia mať právo:

- rozumieť a byť uzrozmeneň pri kontakte s orgánom (napríklad jasným a jednoduchým jazykom);

- byť informované od prvého kontaktu s príslušným orgánom;
- podať formálnu sťažnosť a dostať písomné potvrdenie;
- na tlmočenie a preklad (aspoň počas rozhovorov/výsluchu obete);
- byť informované o pokroku vo svojom prípade;
- na prístup k službám podpory obetiam.

Identifikoval sa celý rad faktorov, ktoré by mohli ohroziť potrebný účinok uvedenej smernice v praxi, vrátane:

- nedostatočných opatrení na zvyšovanie informovanosti sprevádzajúcich vykonávanie smernice;
- nedostatku informácií v jazyku, ktorému obeť rozumie, vrátane ľahko zrozumiteľného jazyka alebo posunkovej reči, ak je to potrebné;
- nedostatku finančnej podpory pre poskytovanie služby a nedostatočnej koordinácie podporných služieb, polície, prokurátorov a ďalších relevantných subjektov;
- nedostatočného zapojenia zainteresovaných strán a slabej odbornej prípravy odborníkov z praxe.

Jedným zo zásadných problémov v súvislosti s rozdielmi medzi vnútroštátnymi trestnoprávnymi predpismi, ktoré majú dosah na ochranu obetí, je používanie odlišných definícií kľúčových pojmov v členských štátoch; predovšetkým rozdiely vo vymedzení pojmu „obet“ znamenajú, že vnútroštátna právna úprava má rôzny rozsah pôsobnosti, napr. vo vzťahu k rodinným príslušníkom (pozri oddiel 3.4 „Vymedzenie obetí trestných činov“). Prenasledovanie je ďalším príkladom, ktorý nie všetky členské štáty zohľadňujú vo svojich trestných zákonoch.

Oblasť, v ktorej väčšina členských štátov dosiahla významný pokrok, tak na legislatívnej, ako aj na administratívnej úrovni, sa týka individuálneho posúdenia (článok 22 smernice). Vypracovanie individuálneho posúdenia, keď obeť oznamujú trestný čin, má zásadný význam z hľadiska zabezpečenia toho, aby odborníci v praxi náležite posúdili ich potreby a možnosti. Nie je možné primerane podporovať obeť, ak úradníci prvého kontaktu (vo väčšine prípadov, keď obeť oznamuje trestný čin, je to polícia) nepoznajú osobné vlastnosti obete, druh alebo povahu trestného činu a jeho okolností.

Napriek tomu sa spôsoby, ktorými sa v jednotlivých členských štátoch vykonáva individuálne posúdenie, výrazne líšia a v niektorých prípadoch spočívajú výlučne v „zaškrťaní políček“. Okrem toho, aj keby sa jednotlivé posúdenia v celej EÚ vykonávali primeraným spôsobom, dostupnosť štruktúr na podporu obetí nie je vo všetkých členských štátoch jednotná a niekedy dokonca ani v rámci jedného členského štátu. Navyše ostáva problémová aj správna koordinácia na úrovni členských štátov. Poskytovatelia služieb zodpovední za podporu obetiam sú zvyčajne organizovaní vládou alebo mimovládnyimi organizáciami a často fungujú popri sebe, čo vyvoláva otázku konzistentného a dlhodobého financovania podporných služieb, ako aj otázku ich povinností.

ZÁVERY

Spoluspravodajkyne všetkým členským štátom dôrazne odporúčajú, aby smernicu v plnom rozsahu transponovali a vykonali.

Poukazujú tiež na to, že členské štáty by mali zabrániť možným nedostatkom pri vykonávaní

smernice z dôvodu rozdielneho výkladu na vnútroštátnej úrovni a rozdielov medzi vnútroštátnym trestným právom na ochranu obetí.

NÁVRH UZNESENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU

o vykonávaní smernice 2012/29/EÚ, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov (2016/2328(INI))

Európsky parlament,

- so zreteľom na články 2 a 3 Zmluvy o Európskej únii (ZEÚ) a články 8, 10, 18, 19,21 79 a 82 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ),
- so zreteľom na články 3, 6, 20, 21, 23, 24, 41, 47 Charty základných práv Európskej únie,
- so zreteľom na Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDLP),
- so zreteľom na Všeobecnú deklaráciu ľudských práv prijatú Valným zhromaždením OSN v roku 1948,
- so zreteľom na Dohovor OSN o právach dieťaťa z roku 1989,
- so zreteľom na Dohovor OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien z roku 1979,
- so zreteľom na Deklaráciu OSN o základných zásadách spravodlivosti pre obeť trestných činov a zneužitia právomoci, ktorú prijalo Valné zhromaždenie OSN 29. novembra 1985,
- so zreteľom na Istanbulský dohovor o predchádzaní násiliu na ženách a domácejmu násiliu a o boji proti nemu (Istanbulský dohovor) a na rozhodnutia Rady (EÚ) 2017/865¹ a (EÚ) 2017/866 z 11. mája 2017² o podpísaní Dohovoru Rady Európy o predchádzaní násiliu na ženách a domácejmu násiliu a o boji proti nemu v mene Európskej únie,
- so zreteľom na odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy členským štátom CM/Rec(2006)8 zo 14. júna 2006 o pomoci obetiam trestných činov,
- so zreteľom na odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy členským štátom CM/Rec(2010)5 z 31. marca 2010 o opatreniach na boj proti diskriminácii na základe sexuálnej orientácie a rodovej identity,
- so zreteľom na rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SVV z 15. marca 2001 o postavení obetí trestných činov v trestnom konaní,
- so zreteľom na závery Rady zo 6. decembra 2013 o boji proti trestným činom z nenávisťi v EÚ a z 5. júna 2014 o predchádzaní všetkým formám násilia páchaného na ženách a dievčatách vrátane mrzačenia ženských pohlavných orgánov,

¹ Ú. v. EÚ L 131, 20.5.2017, s. 11.

² Ú. v. EÚ L 131, 20.5.2017, s. 13.

- so zreteľom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/541 z 15. marca 2017 o boji proti terorizmu, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2002/475/SVV a mení rozhodnutie Rady 2005/671/SVV¹,
- so zreteľom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/800 z 11. mája 2016 o procesných zárukách pre deti, ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní²,
- so zreteľom na nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 606/2013 z 12. júna 2013 o vzájomnom uznávaní ochranných opatrení v občianskych veciach³,
- so zreteľom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov a ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SVV⁴,
- so zreteľom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/99/EÚ z 13. decembra 2011 o európskom ochrannom príkaze⁵,
- so zreteľom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/36/EÚ z 5. apríla 2011 o prevencii obchodovania s ľuďmi a boji proti nemu a o ochrane obetí obchodovania, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2002/629/SVV⁶,
- so zreteľom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/93/EÚ z 13. decembra 2011 o boji proti sexuálnemu zneužívaniu a sexuálnemu vykorisťovaniu detí a proti detskej pornografii, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2004/68/SVV⁷,
- so zreteľom na svoje uznesenie zo 14. decembra 2017 o vykonávaní smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/93/EÚ z 13. decembra 2011 o boji proti sexuálnemu zneužívaniu a sexuálnemu vykorisťovaniu detí a proti detskej pornografii⁸,
- so zreteľom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii⁹,
- so zreteľom na smernicu Rady 2004/80/ES z 29. apríla 2004 o odškodňovaní obetí trestných činov¹⁰,
- so zreteľom na štúdiu s názvom Ako môžu EÚ a členské štáty lepšie pomáhať obetiam terorizmu?, ktorú v septembri 2017 uverejnila tematická sekcia pre práva občanov a ústavné veci,
- so zreteľom na prieskum Agentúry Európskej únie pre základné práva (FRA) s názvom Druhý prieskum Európskej únie týkajúci sa menšín a diskriminácie, ktorý bol

¹ Ú. v. EÚ L 88, 31.3.2017, s. 6.

² Ú. v. EÚ L 132, 21.5.2016, s. 1.

³ Ú. v. EÚ L 181, 29.6.2013, s. 4.

⁴ Ú. v. EÚ L 315, 14.11.2012, s. 57.

⁵ Ú. v. EÚ L 338, 21.12.2011, s. 2.

⁶ Ú. v. EÚ L 101, 15.4.2011, s. 1.

⁷ Ú. v. EÚ L 335, 17.12.2011, s. 1.

⁸ Prijaté texty, P8_TA(2017)0501.

⁹ Ú. v. EÚ L 127, 29.4.2014, s. 39.

¹⁰ Ú. v. EÚ L 261, 6.8.2004, s. 15.

uverejnený v decembri 2017,

- so zreteľom na štúdiu Agentúry Európskej únie pre základné práva (FRA) s názvom Súdnicstvo zohľadňujúce potreby detí – hľadiská a skúsenosti detí, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní ako obeť, svedkovia alebo strany v deviatich členských štátoch EÚ, ktorá bola uvarená vo februári 2017,
- so zreteľom na správu agentúry FRA o základných právach za rok 2017, ktorá bola uvarená v máji 2017,
- so zreteľom na správu agentúry FRA o základných právach za rok 2016, ktorá bola uvarená v máji 2016,
- so zreteľom na štúdiu agentúry FRA s názvom Obete trestných činov v EÚ: rozsah a povaha podpory obetiam, ktorá bola uvarená v januári 2015,
- so zreteľom na štúdiu agentúry FRA s názvom Závažné pracovné vykorisťovanie: pracovníci pohybujúci sa v rámci EÚ alebo sťahujúci sa do EÚ, ktorá bola uvarená v júni 2015,
- so zreteľom na správu agentúry FRA s názvom Násilie páchané na ženách: celoeurópsky prieskum, ktorá bola uvarená v marci 2014,
- so zreteľom na správu o projekte IVOR s názvom Vykonávanie reformy systému trestnej justície v EÚ zameranej na obeť, ktorá bola uvarená 6. mája 2016,
- so zreteľom na správu Európskeho inštitútu pre rodovú rovnosť (EIGE) s názvom Analýza smernice o právach obetí z rodovej perspektívy,
- so zreteľom na zásady z Jogjakarty plus 10 prijaté 10. novembra 2017 (Zásady a povinnosti štátu pri uplatňovaní medzinárodného práva v oblasti ľudských práv so zreteľom na sexuálnu orientáciu, rodovú identitu, rodové vyjadrenie a pohlavné znaky),
- so zreteľom na svoje uznesenie z 12. septembra 2017 o návrhu rozhodnutia Rady o uzavretí Dohovoru Rady Európy o predchádzaní násiliu na ženách a domácomu násiliu a o boji proti nemu¹ v mene Európskej únie,
- so zreteľom na posúdenie vykonávania smernice 2012/29/EÚ, ktoré vypracovalo oddelenie pre posudzovanie ex post výskumnej služby Európskeho parlamentu (EPRS),
- so zreteľom na článok 52 rokovacieho poriadku, ako aj na článok 1 ods. 1 písm. e) rozhodnutia Konferencie predsedov z 12. decembra 2002 o postupe schvaľovania vypracovania iniciatívnych správ a na prílohu 3 k tomuto rozhodnutiu,
- so zreteľom na spoločné schôdze Výboru pre občianske slobody, spravodlivosť a vnútorné veci a Výboru pre práva žien a rodovú rovnosť podľa článku 55 rokovacieho poriadku,
- so zreteľom na správu Výboru pre občianske slobody, spravodlivosť a vnútorné veci

¹ Prijaté texty, P8_TA(2017)0329.

a Výboru pre práva žien a rodovú rovnosť (A8-0168/2018),

- A. keďže cieľom smernice 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov („smernica o právach obetí“) je, aby obeť trestného činu stála v centre systému trestnej justície a zameriava sa na posilnenie práv obetí trestných činov, aby sa každej obeť poskytovala rovnaká úroveň práv bez ohľadu na to, kde k porušeniu jej práva došlo, jej štátnu príslušnosť alebo pobytový status;
- B. keďže k septembru 2017 transponovalo smernicu o právach obetí do svojich vnútroštátnych právnych predpisov 23 z 27 členských štátov; keďže Komisia začala 16 postupov v prípade nesplnenia povinnosti proti členským štátom, ktoré v praxi stále nezabezpečili úplný súlad; keďže smernicou sa umožnilo začať pokrok pri zaobchádzaní s obeťami trestných činov v inom členskom štáte; keďže v cezhraničných prípadoch pretrvávajú nedostatky;
- C. keďže na úrovni EÚ existujú jednotné normy a nástroje s cieľom zlepšiť život občanov EÚ, avšak s obeťami trestných činov sa v každej krajine stále zaobchádza rozdielne;
- D. keďže napriek mnohým zmenám zavedeným v členských štátoch sú si obeť často málo vedomé svojich práv, čo oslabuje účinnosť smernice o právach obetí v praxi, a najmä požiadavku na prístup k informáciám;
- E. keďže okrem právnej podpory rozdeľujú skupiny na podporu obetí potreby obetí do štyroch kategórií: právo na spravodlivosť, dôstojnosť, pravdu a pamäť, pričom právo na pamäť predstavuje bezpodmienečné odsúdenie terorizmu;
- F. keďže v niektorých členských štátoch je nedostatok služieb na podporu obetí a ich koordináciu na miestnej, regionálnej, vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni, čo obeť sťažuje prístup k existujúcim podporným službám;
- G. keďže útočiská, centrá a linky pomoci pre ženy sú hlavnými agentúrami na podporu žien, ktoré sa stali obeťami násillia, a ich detí; keďže v Európe je nedostatok útočísk a stredísk pre ženy; keďže je naliehavo potrebných viac útočísk pre ženy, keďže poskytujú bezpečie, ubytovanie, poradenstvo a podporu ženám, ktoré prežili domáce násillie, a ich deťom; keďže nedostatok útočísk pre ženy môže predstavovať ohrozenie života;
- H. keďže v prípadoch, ak by k teroristickému útoku došlo v jednom členskom štáte a obeť má pobyt v inom členskom štáte, by oba členské štáty mali úzko spolupracovať s cieľom uľahčiť pomoc pre obeť;
- I. keďže ak by orgány verejnej správy a vnútroštátne inštitúcie podnikli účinné a ochranné opatrenia na pomoc obeťami, občania by podporovali inštitúcie a dôverovali by im, čo by posilnilo ich renomé;
- J. keďže do kontaktu s obeťami, najmä rodovo motivovaného násillia, prichádza široká škála odborných zdravotníckych pracovníkov, a často sú prvými osobami, ktoré sa od obeť dozvedia o trestnom čine; keďže z dôkazov vyplýva, že zdravotnícki pracovníci, napríklad lekári a iní klinickí odborníci, získali obmedzenú odbornú prípravu na to, aby

mohli účinne reagovať na rodovo motivované násilie;

- K. keďže ženy, ktoré sa stali obeťami rodovo motivovaného násilia, vždy potrebujú osobitnú podporu a ochranu vzhľadom na svoju osobitnú zraniteľnosť voči sekundárnej a opakovanej viktimizácii;
- L. keďže v EÚ pretrváva systematicky nízka úroveň nahlasovania prípadov alebo páchatel'ov násilia, najmä v prípadoch týkajúcich sa menších, migrantov, osôb v závislom alebo neistom postavení, pokiaľ ide o právo na pobyt, osôb LGBTI, antisemitských trestných činov, sexuálneho zneužívania detí, domáceho a rodovo motivovaného násilia a obchodovania s ľuďmi a obeť nútenej práce; keďže približne dve tretiny žien, ktoré sa stali obeťami rodovo motivovaného násilia, ho neohlásili orgánom zo strachu z odvetných opatrení, rozpakov a sociálnej stigmy;
- M. keďže trestné činy páchané z nenávisťi voči LGBTI osobám sú realitou v celej EÚ; keďže tieto trestné činy sú veľmi málo nahlasované, a teda nie sú rešpektované práva obeť;
- N. keďže v štúdiu agentúry FRA s názvom Zviditeľnenie trestných činov z nenávisťi v Európskej únii: uznanie práv obeť sa uvádza, že štatút prisťahovalca zvyšuje riziko trestnej viktimizácie nezávisle od ďalších známych rizikových faktorov;
- O. keďže počet rasovo motivovaných trestných činov z nenávisťi voči migrantom a žiadateľom o azyl sa vo všetkých členských štátoch zvýšil; keďže len veľmi málo páchatel'ov týchto trestných činov bude postavených pred súd;
- P. keďže hoci sa podľa článku 1 smernice poskytujú všetkým obeťam trestných činov rovnaké práva bez diskriminácie, v skutočnosti väčšina členských štátov nezaviedla politiky ani procesy, ktoré by zabezpečili, aby obeť bez dokladov mohli bezpečne nahlasovať závažné pracovné vykorisťovanie, rodovo motivované násilie a iné formy zneužívania bez toho, aby im hrozili imigračné sankcie; keďže táto skutočnosť neprimerane ovplyvňuje ženy a dievčatá, ktoré sú takisto väčšmi vystavené obchodovaniu s ľuďmi a sexuálnemu vykorisťovaniu; keďže v prieskume agentúry FRA s názvom Druhý prieskum Európskej únie týkajúci sa menších a diskriminácie sa uvádza, že iba jeden z ôsmich respondentov ohlásil alebo podal sťažnosť na najnovší prípad diskriminácie, ktorej bol vystavený z dôvodu svojho etnického alebo prisťahovaleckého pôvodu;
- Q. keďže v článku 1 smernice sa uvádza, že práva stanovené v tejto smernici sa nediskriminačným spôsobom vzťahujú na obeť, a to aj vo vzťahu k ich pobytovému statusu;
- R. keďže v rámci kampane #MeToo bolo zdôraznené, že justičný systém primerane nezabezpečuje spravodlivosť a ochranu ženám a dievčatám a že obeť rodovo motivovaného násilia preto nedostávajú potrebnú podporu;
- S. keďže ratifikácia a úplné vykonávanie Istanbulskeho dohovoru poskytujú ucelený európsky právny rámec na prevenciu a boj proti násiliu voči ženám a na ochranu obeť tohto násilia; keďže vymedzenie pojmu rodovo motivovaného násilia by malo byť založené na Istanbulskom dohovore a takisto by malo uznať štrukturálnu povahu násilia

páchaného na ženách a iných foriem rodovo motivovaného násillia a ich prepojenia na nerovnosť medzi ženami a mužmi, ktorá v spoločnosti stále pretrváva; keďže násillie vyskytujúce sa v úzkom vzťahu treba vnímať z rodového hľadiska, pretože neprimerane postihuje ženy;

- T. keďže ženy sú najviac vystavené prenasledovaniu, ktoré je bežnou formou rodovo motivovaného násillia, a keďže prenasledovanie (tzv. stalking) ako samostatný trestný čin nie je v trestných zákonoch siedmich členských štátov uznaný za trestný čin;
- U. keďže osobitná pozornosť sa musí venovať bezpečnosti a ochrane detí žien, ktoré sa stali obeťami rodovo motivovaného násillia a domáceho násillia;
- V. keďže obeť často nie sú riadne informované o procese a jeho výsledkoch; keďže obeť sú príliš často neočakávane informované o prepustení páchatel'a prostredníctvom médií alebo iných vonkajších faktorov namiesto toho, aby ich o tom informovali príslušné orgány;
- W. keďže obeť a rodinní príslušníci nie sú dostatočne informovaní o svojich právach v prípade, že k trestnému činu došlo v inom členskom štáte ako v štáte, v ktorom má obeť pobyt; keďže členské štáty majú rôzne definície pojmu „obeť“; keďže v dôsledku toho sa rozsah pôsobnosti vnútroštátnych právnych predpisov líši (niekedy sa napríklad rozširuje, aby sa vzťahoval aj na rodinných príslušníkov);
- X. keďže ľahko dostupné a výrazne propagované linky pomoci sú pre mnohé ženy prvým krokom k získaniu pomoci a podpory, ktorú potrebujú, keď čelia násilliu v úzkych vzťahoch;
- Y. keďže iba 27 % Európanov pozná jednotné európske tiesňové telefónne číslo 112; keďže nie každý už má k nemu prístup;
- Z. keďže vo veľkom počte prípadov je obeť najdôležitejším svedkom v súdnom konaní a musí byť chránená pred možným odvetným alebo ohrozujúcim správaním páchatel'a, a to aj tým, že sa zabráni opakovanej alebo sekundárnej viktimizácii; keďže svedecká výpoveď má rozhodujúci význam pre riadne fungovanie systému trestnej justície a dôveru v neho a je kľúčová pre účinné vyšetrovanie a trestné stíhanie organizovanej trestnej činnosti a teroristických skupín, keďže môže viesť k ich odhaleniu; keďže členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na účinnú ochranu svedkov a zintenzívnenie výmeny najlepších postupov a medzinárodnú spoluprácu v tejto oblasti;
- AA. keďže prichádzajú informácie o slabom vykonávaní smernice o právach obetí, najmä pokiaľ ide o:
 - zabezpečenie vhodných služieb obeťiam v súlade s ich osobitnými potrebami;
 - správne vykonávanie požiadaviek na zabezpečenie individuálneho posudzovania obetí;
 - správne zavedenie mechanizmov umožňujúcich doručenie kópie sťažnosti údajnému páchatel'ovi;

- zabezpečenie rovnakého prístupu k službám na pre obeť a službám špecializovanej podpory pre všetky obeť vrátane osôb so zdravotným postihnutím, LGBTI osôb, detských obeť, obeť rodovo motivovaného násillia, vrátane sexuálneho násillia, a obeť trestných činov z nenávisti a cti bez ohľadu na ich pobytový status;
 - zabezpečenie rýchlych, účinných a na obeť zameraných postupov v trestných veciach, ktoré zohľadňujú osobitné potreby najzraniteľnejších skupín;
 - zhromažďovanie údajov o kultúre násillia, mizogýnii a rodových stereotypoch a ich analýza a prepojenie na výskyt trestných činov z nenávisti,
 - informovanie obeť o situácii ich agresorov v rámci trestného alebo procesného práva;
- AB. keďže obeť trestných činov pravidelne hlásia, že podstúpenie súdneho konania je samo osebe druhom viktimizácie, či už sekundárnej alebo opakovanej; keďže medzi faktory, ktoré majú vplyv na to, aké majú obeť skúsenosti so systémom, patrí to, ako sa s nimi zaochádza počas konania, do akej miery ho kontrolujú a na ňom participujú;
- AC. keďže obeť terorizmu zažili útoky, ktoré majú v konečnom dôsledku poškodiť spoločnosť alebo väčšiu skupinu, ktorú reprezentujú; keďže preto si vyžadujú osobitnú pozornosť, podporu a sociálne uznanie vzhľadom na osobitnú povahu trestného činu, ktorý bol voči nim spáchaný;
- AD. keďže niektoré práva, ako je právo na finančnú pomoc a kompenzáciu, neboli riadne vykonané či priznané obeť teroristických útokov z roku 2016 v Bruseli v súlade s ustanoveniami smernice o právach obeť;

Posúdenie vykonávania smernice

1. kritizuje skutočnosť, že Komisia Európskemu parlamentu a Rade do novembra 2017 nepredložila správu o uplatňovaní smernice o právach obeť v súlade s článkom 29 smernice; vyzýva členské štáty, aby spolupracovali a zasielali všetky relevantné údaje a štatistiky Komisii s cieľom uľahčiť jej posúdenie vykonávania tejto smernice;
2. kritizuje skutočnosť, že dva roky po plánovanej transpozícii len 23 z 27 členských štátov oficiálne transponovalo smernicu o právach obeť do septembra 2017, pričom niektoré z nich zabezpečili len čiastočný súlad a iba s niektorými ustanoveniami;
3. berie na vedomie úspešné vykonávanie určitých ustanovení smernice o právach obeť v niektorých členských štátoch, najmä pokiaľ ide o:
 - právo na tlmočenie a preklad,
 - právo na vypočutie,
 - právo na ochranu detských obeť,
 - právo obeť pri podávaní sťažností,

- právo na poskytovanie informácií od prvého kontaktu s príslušným orgánom;
4. vyjadruje však poľutovanie nad pretrvávajúcimi významnými nedostatkami v oblasti transpozície a vykonávania smernice v mnohých členských štátoch, najmä pokiaľ ide o:
- komplexnosť postupov pre prístup k podporným službám a nedostatky v systéme na podporu obetí vrátane nedostatočného prístupu k právnej pomoci a odškodneniu, chýbajúcej finančnej podpory a koordinácie medzi podpornými službami a nekonzistentných referenčných mechanizmov;
 - skutočnosť, že informácie často nie sú poskytované vo viac ako jednom jazyku, čo obetiam de facto sťažuje žiadosť o ochranu v zahraničí v inom členskom štáte,
 - chýbajúcu legislatívnu podporu v cezhraničných prípadoch a práva obetí, ktoré majú pobyt v iných členských štátoch, a neprijatie opatrení na zabezpečenie toho, aby žiadny alebo neistý pobytový status nebol pre obeť prekážkou, pokiaľ ide o ich schopnosť domáhať sa svojich práv podľa tejto smernice;
5. zdôrazňuje veľkú dôležitosť správne vykonaného prvého kontaktu s obeťou, najmä v prípade obetí rodovo motivovaného násillia; konštatuje však, že niektoré z najzraniteľnejších obetí, napríklad maloleté osoby a osoby bez vzdelania, osoby so zdravotným postihnutím alebo staršie osoby, ako aj obeť z radov migrantov a obeť obchodovania s ľuďmi (z jazykových dôvodov), môžu mať problémy s porozumením informácií, ktoré sú im sprostredkované, takže nemôžu využívať právo na informácie uvedené v článku 4 smernice, a preto je potrebné zabezpečiť prítomnosť kvalifikovaného experta na pomoc obetiam; konštatuje, že článok 4 je jednou zo silných stránok smernice, keďže obetiam pomáha uplatňovať ich právo na dostupnú podporu a ochranu stanovené v smernici;
6. vyzýva členské štáty, aby podporovali jednoduchý prístup k spravodlivosti a bezplatné poskytovanie náležitej právnej pomoci, keďže to podstatným spôsobom prispieva k prerušeniu mlčania a k zvýšeniu dôvery obetí v systém trestnej justície, znižuje možnosti beztrestnosti a umožňuje obeť začať proces psychického zotavenia;
7. vyzýva všetky členské štáty, aby uplatňovali a účinne presadzovali právo na informácie stanovené v článku 4 smernice o právach obetí pre všetky obeť a potenciálne obeť; zdôrazňuje potrebu zlepšiť informačné mechanizmy v členských štátoch s cieľom zabezpečiť, aby boli obeť nielen informované o svojich právach, ale zároveň aby vedeli, kam sa majú obrátiť v záujme uplatnenia týchto práv; poukazuje na to, že odborníci, ktorí sa ako prví stretnú s obeťami, by pre nich mali byť aj prvým kontaktným bodom, od ktorého získajú informácie o svojich právach a o programoch zameraných na riešenie situácií, ktoré vedú k viktimizácii; zdôrazňuje, že neposkytnutie informácií obetiam pred trestným konaním, počas neho a po ňom má za následok nedostatočné využívanie práv obetí a nespokojnosť s justičným systémom a odrádza obeť od aktívnej účasti na trestnom konaní;

8. vyjadruje poľutovanie nad skutočnosťou, že mnohým členským štátom sa nepodarilo vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch zohľadniť individuálne posudzovanie obete, čo vedie k neefektívnosti, pokiaľ ide o odhaľovanie a identifikáciu ich osobitných potrieb, zaobchádzanie s nimi s rešpektom a dôstojnosťou a v dôsledku toho o poskytovanie ochrany v súlade s ich osobitnými potrebami;
9. konštatuje, že netransponovanie smernice do vnútroštátnych právnych predpisov v niektorých členských štátoch znamená, že občania týchto členských štátov sú vystavení diskriminácii, pokiaľ ide o presadzovanie ich práv ako európskych občanov;
10. vyjadruje poľutovanie nad tým, že v smernici o právach obetí sa obmedzuje výkon ich práv na právnu pomoc vzhľadom na ustanovenia, ktoré členské štáty zavádzajú, aby poskytovali právnu pomoc len vtedy, keď má obeť postavenie účastníka trestného konania a stanovujú, že podmienky alebo procesné pravidlá, ktoré upravujú prístup obete k právnej pomoci, určuje vnútroštátne právo; zdôrazňuje, že tieto obmedzenia môžu byť zvlášť zaťažujúce pre obeť rodovo motivovaného násillia, ktoré prípady neohlásia, a teda sa nikdy nedostanú do systému trestnej justície;
11. konštatuje, že vzhľadom na skutočnosť, že iné nástroje riešia podobné na seba nadväzujúce doplnky k právam obetí, sa súlad so smernicou o právach obetí komplikuje;
12. pripomína, že štátni príslušníci tretích krajín a občania EÚ, ktorí sa stali obeťou trestného činu v inom členskom štáte, môžu bez ohľadu na svoj pobytový status rovnako využívať práva, podporu a ochranu na základe tejto smernice a že obeť trestných činov spáchaných v inom členskom štáte, než je štát, v ktorom majú pobyt, by mali mať možnosť podať svoje sťažnosti príslušným orgánom členského štátu, v ktorom majú pobyt; konštatuje však, že toto právo je často oslabené nepresnosťou ustanovení členských štátov o extrateritorialite; vyzýva členské štáty, aby zabezpečili, aby pobytový status nebol kritériom, na základe ktorého obeť uplatňujú svoje práva v plnom rozsahu a aby upresnili svoje vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa extrateritoriality; vyzýva členské štáty, aby obetiam trestných činov, ktoré nemajú pobyt v ich krajine, zaručili prístup k podporným službám a informáciám o ich právach a aby prijali osobitné opatrenia zamerané najmä na práva všetkých obetí na odškodnenie a práva obetí v súvislosti s trestným konaním; v tejto súvislosti vyzýva členské štáty, aby prijali príslušné opatrenia na uľahčenie spolupráce medzi svojimi príslušnými orgánmi alebo subjektmi poskytujúcimi špecializovanú podporu, aby sa zabezpečil účinný prístup obetí k takýmto informáciám a službám;
13. pripomína členským štátom, že obeť, ktoré sú v mimoriadnej situácii týkajúcej sa pobytu, by tiež mali mať prístup k právam a službám, vrátane útočiska a iných osobitných služieb podľa tejto smernice, ako je právna ochrana a psychosociálna a finančná podpora zo strany členských štátov, a to bez obáv, že budú deportované; vyzýva členské štáty, aby zaviedli opatrenia na zabezpečenie toho, aby tieto práva a služby boli poskytované bez diskriminácie; víta kroky niektorých členských štátov, pokiaľ ide o udelenie obetiam z radov neregistrovaných migrantov povolenia na pobyt z humanitárnych dôvodov alebo po dobu trvania trestného konania, čo by mohlo obeť podnietiť, aby trestné činy oznamovali a aby sa tak podporil boj proti beztrestnosti páchatel'ov; nabáda členské štáty, aby prijali právne predpisy, ktoré umožnia obetiam so

závislým pobytovým statusom vymaniť sa zo situácie zneužívania tým, že im umožnia získať nezávislý pobytový status; naliehavo vyzýva Komisiu, aby podporila a uľahčila výmenu a hodnotenie existujúcich osvedčených postupov medzi členskými štátmi, ktoré integrujú hľadisko obetí a občianskej spoločnosti;

Odporúčania

Individuálne posúdenie

14. pripomína, že jedným z najdôležitejších cieľov smernice o právach obetí je zlepšiť postavenie obetí trestných činov v celej EÚ a postaviť obeť do centra systému trestného súdnictva;
15. vyzýva členské štáty, aby posilnili práva obetí trestných činov z nenávisti vrátane trestných činov proti LGBTI osobám alebo trestných činov s rasistickými motívami;
16. upozorňuje na skutočnosť, že individuálne posudzovanie má rozhodujúci význam, pretože posilňuje postavenie obeť tým, že sú jej poskytnuté informácie o jej právach a práve robiť rozhodnutia v konaniach, ktorých je účastníkom, a v prípade dieťaťa o práve na prístup k osobitným procesným zárukám, ktoré by sa naň vzťahovali od samého začiatku súdneho konania; vyzýva členské štáty, aby náležitým spôsobom zaviedli do svojich právnych predpisov včasné individuálne posúdenie obetí, a to v prípade potreby aj v priebehu ich počiatočného kontaktu s príslušným orgánom, ako základný procesný krok k uznaniu a identifikácii osobitných potrieb obeť a následnému poskytnutiu osobitnej ochrany v súlade s týmito potrebami, a aby predchádzali sekundárnej a opakovanej viktimizácii, zastrašovaniu a pomste; zdôrazňuje, že individuálne posúdenie musí byť pravidelne preskúmané s cieľom určiť pretrvávajúce potreby podpory a že obeť by malo byť poskytnuté následné preskúmanie v primeranej lehote po tom, ako sa stal trestný čin, na základe existujúcich poznatkov o traumatických reakciách; pripomína, že individuálne posúdenie je potrebné najmä pre obeť obchodovania s ľuďmi a detské obeť sexuálneho zneužívania vzhľadom na sociálne, fyzické a psychologické dôsledky týchto trestných činov; pripomína, že vo všetkých ustanoveniach je potrebné posilniť rodový rozmer, keďže obeť rodovo motivovaného násillia z radov žien a LGBTIQI osôb si vyžadujú osobitnú pozornosť a ochranu z dôvodu vysokého rizika opakovanej viktimizácie, a preto by sa mali zabezpečiť osobitné opatrenia a špecializovaná podpora;

Služby na podporu obetí

17. vyjadruje poľutovanie nad ťažkosťami, s ktorými sa stretávajú obeť, pokiaľ ide o prístup k podporným službám; vyjadruje poľutovanie nad tým, že v niektorých členských štátoch ešte stále neboli zriadené služby na podporu obetí; zdôrazňuje, že služby na podporu obetí a práva obetí by mali byť udelené všetkým obeť v celej EÚ a mali by byť dostupné aj v prípade, keď osoba ešte nepreukázala, že sa stala obeť trestného činu, alebo pred začatím akéhokoľvek oficiálneho postupu alebo konania; vyzýva členské štáty, aby zabezpečili útulky pre ženy a ženské strediská, ktoré poskytujú pomoc ženám, ktoré sa stali obeťami všetkých typov rodovo motivovaného násillia, zvýšili ich počet a zlepšili ich prístupnosť a aby zabezpečili, aby ženám, ktoré prežili násillie, nebolo nikdy odopreté miesto; trvá na tom, že tieto služby treba rozšíriť, aby primeranejšie uspokojovali potreby všetkých žien, a najmä žien so zdravotným

postihnutím a migrantiek vrátane neregistrovaných migrantiek; zdôrazňuje, že takéto služby by mali zahŕňať aj neambulantnú špecializovanú podporu, ako je informovanie a poradenstvo, sprevádzanie na súd a podporné služby; domnieva sa, že útulky pre ženy by mali slúžiť všetkým ženám vystaveným násiliu v blízkych vzťahoch a mali by byť dostupné nepretržite a byť bezplatné pre ženy a ich deti, aby sa ženy cítili bezpečne a nahlasovali rodovo motivované násilie;

18. vyzýva členské štáty, aby venovali osobitnú pozornosť individuálnemu posudzovaniu detí a detských obetí všetkých foriem trestných činov, a najmä obchodovania s ľuďmi, a to aj na účely sexuálneho vykorisťovania, rodovo motivovaného násillia a sexuálneho zneužívania a vykorisťovania detí; pripomína, že detské obeť sa vždy považujú za osoby s potrebou osobitnej ochrany vzhľadom na ich zraniteľnosť, ako sa stanovuje v článku 22 ods. 4 smernice; zdôrazňuje, že je potrebné zaoberať sa deťmi a mladými obeťami spôsobom, ktorý berie riadne do úvahy ich zraniteľnosť;

Odborná príprava

19. zdôrazňuje, že uskutočňovanie ďalších programov odbornej prípravy na úrovni EÚ je mimoriadne dôležité z hľadiska harmonizácie a štandardizácie postupov v členských štátoch a zabezpečenia rovnakého zaobchádzania pre európskych občanov;
20. vyzýva členské štáty, aby poskytli osobitnú odbornú prípravu osobám zodpovedným za pomoc obeť teroristických činov a aby na tento účel poskytli potrebné zdroje;
21. vyzýva Komisiu a členské štáty, aby poskytli rodovo citlivé programy odbornej prípravy a usmernenia všetkým odborníkom, ktorí prichádzajú do kontaktu s obeťami trestnej činnosti, ako sú právnici, policajti, prokurátori, sudcovia, zdravotnícki pracovníci, sociálni pracovníci a organizácie občianskej spoločnosti; vyzýva členské štáty, aby dostatočne využívali finančné prostriedky EÚ na účely tejto odbornej prípravy; vyzýva členské štáty, aby zabezpečili najmä dodržiavanie všetkých povinností týkajúcich sa odbornej prípravy policajných dôstojníkov, aby po spáchaní trestného činu vedeli lepšie a včas vykonať individuálne posúdenie obeť; vyzýva členské štáty, aby predchádzali ďalšej viktimácii alebo sekundárnej viktimizácii, s ktorými sa stretávajú obeť trestnej činnosti, s cieľom poskytnúť obeť informácie o ich právach a službách, ktoré im môžu byť poskytnuté, a posilniť ich postavenie ako prostriedok na zníženie posttraumatického stresu; zdôrazňuje, že takáto odborná príprava by v spolupráci s organizáciami občianskej spoločnosti a MVO mala byť zahrnutá aj do vzdelávacích programov a že povinné a špecifické kurzy odbornej prípravy by mali byť pravidelne k dispozícii pre všetkých odborníkov, ktorí prichádzajú do kontaktu s obeťami trestných činov, aby sa zaviedol prístup zameraný na zvládnutie osobitostí a potrieb každého typu obeť, s cieľom pomôcť odborníkom predchádzať násilliu a zabezpečiť primeranú podporu pre zraniteľné skupiny, ako sú deti, ženy, ktoré sa stali obeťami rodovo motivovaného násillia, obeť obchodovania s ľuďmi, osoby LGBTI a ľudia so zdravotným postihnutím; poukazuje na to, že na účinnú realizáciu cieľov smernice je nevyhnutná osobná odborná príprava; domnieva sa, že takáto odborná príprava by mala obsahovať usmernenie o tom, ako zabezpečiť, aby boli obeť chránené pred donútením, zneužitím a násillím a aby bola rešpektovaná ich telesná a duševná integrita; okrem toho sa domnieva, že všetky kurzy odbornej prípravy by mali klásť dôraz na zásadu zákazu diskriminácie – základný kameň tejto smernice;

22. pripomína, že detské obeť trestných činov sú obzvlášť zraniteľné a že osobitná pozornosť by sa mala venovať odbornej príprave odborníkov, ktorí prichádzajú do kontaktu s obeťami trestných činov súvisiacich s deťmi, najmä v prípadoch sexuálneho zneužívania a sexuálneho vykorisťovania, s prihliadnutím na potreby súvisiace s rôznymi vekovými skupinami; zdôrazňuje, že títo pracovníci by mali komunikovať spôsobom, ktorý je vhodný pre deti;
23. nabáda Komisiu, aby medzinárodnému dňu obeť terorizmu priradila praktický význam tým, že aspoň dvakrát za rok zorganizuje medzinárodné stretnutie osobitne venované výmene skúseností a najlepších postupov medzi miestnymi, regionálnymi a vnútroštátnymi orgánmi členských štátov a zhromažďovaniu svedectiev obeť; domnieva sa, že by to malo pomôcť zabezpečiť rýchlu, jednotnú a úplnú transpozíciu smernice, včasnú identifikáciu spoločných problémov pri jej uplatňovaní a postup na priebežné hodnotenie toho, či a ako dokáže zvyšovať informovanosť a pridať operačný rozmer preukazovaniu solidarity a inštitucionálnej a sociálnej podpore pre obeť;
24. zdôrazňuje, že zdravotnícki pracovníci sú kľúčom k odhaľovaniu obeť domáceho násillia, keďže násillie páchané na ženách v blízkych vzťahoch má dlhodobý vplyv na fyzické aj duševné zdravie; vyzýva členské štáty, aby zabezpečili, aby informácie o službách na podporu obeť a právach obeť boli dostupné pre zdravotníckych pracovníkov, a aby poskytovali cieleňú odbornú prípravu širokej škále zdravotníckych pracovníkov, a to aj všeobecným lekárom, lekárom, ktorí sa špecializujú na pomoc v núdzi, zdravotným sestram, pomocnému zdravotníckemu personálu, klinickým sociálnym pracovníkom a zamestnancom prijímajúcich pacientov, s cieľom reagovať účinne na obeť, najmä v prípadoch rodovo motivovaného násillia, a tým umožniť zdravotníckym pracovníkom zisťovať prípady možného zneužívania, a podporiť ženy, ktoré sa stali obeťami trestného činu, aby kontaktovali príslušný orgán;

Cezhraničný rozmer

25. vyzýva členské štáty, aby poskytovali finančnú a právnu pomoc rodinným príslušníkom v prípadoch spáchania závažnej trestnej činnosti, napríklad ak je obeť mŕtva alebo vážne zranená, v členskom štáte inom ako ten, v ktorom má obeť pobyt, najmä v prípadoch, keď si rodina nemôže dovoliť vycestovať do tohto členského štátu a zúčastniť sa súdneho konania, zaplatiť psychologickú podporu či priviesť obeť domov;
26. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili väčšiu flexibilitu postupov a urýchlili proces doručovania rozsudkov v prípade rodovo motivovaného násillia, ktoré boli vydané v danej krajine, najmä v prípade medzinárodných párov, tak aby orgány v krajinách, z ktorých manželia pochádzajú, mohli čo najskôr konať a zabrániť tomu, aby bolo opatrovníctvo detí prisúdené otcovi obvineného z rodovo motivovaného násillia v inej krajine;
27. vyzýva Komisiu a Radu, aby ďalej rozvíjali práva obeť, aby EÚ mohla zohrávať vedúcu úlohu pri ochrane práv obeť;

Procesné práva

28. zdôrazňuje význam poskytovania bezplatnej právnej pomoci, pričom je potrebné zabezpečiť, aby byrokratická záťaž pre obeť ostala na čo najnižšej úrovni;

29. vyzýva najmä členské štáty, aby zriadili dôverné a anonymné postupy na oznamovanie trestných činov, najmä v prípadoch sexuálneho zneužívania a zneužívania osôb so zdravotným postihnutím a maloletých, s cieľom monitorovať a vyhodnocovať počet nahlásení a zabezpečiť, aby obeť z radov neregistrovaných migrantov mohli podávať sťažnosti bez rizika vyvodenia dôsledkov súvisiacich s prisťahovalectvom;
30. vyzýva členské štáty, aby sprísnilo právne opatrenia v trestných konaniach zaručujúce ochranu detských obetí, a to aj s ohľadom na osobitné potreby detí, ktoré sa stali obeťami rodovo motivovaného násillia, najmä v prípadoch, keď matka dieťaťa bola zavraždená svojim partnerom, počas celého trestného konania a aby zabezpečili, že im bude poskytnutá pomoc a sociálna a psychologická podpora, aby sa predišlo sekundárnej viktimizácii detských obetí; vyzýva členské štáty, aby zintenzívnili prijímanie osobitných opatrení na zlepšenie úlohy národných liniek pomoci, pokiaľ ide o detské obeť, keďže samonahlasovanie deťmi je obmedzené;
31. vyzýva členské štáty, aby pri určovaní opatrovníckeho práva a práva na návštevy zohľadnili vážne prípady rodovo motivovaného násillia vrátane domáceho násillia, a domnieva sa, že práva a potreby detských svedkov by sa mali brať do úvahy aj pri poskytovaní ochranných a podporných služieb obeťam;
32. pripomína členským štátom povinnosť poskytovať prekladateľské a tlmočnicke služby bezplatne a poznamenáva, že chýbajúce informácie v iných jazykoch môžu predstavovať prekážku pre účinnú ochranu obeť a formu diskriminácie obeť;
33. naliehavo žiada Komisiu a členské štáty, aby sa aktívne zapájali do informačných kampaní na zvýšenie informovanosti verejnosti o právach obeť, ktoré sa zaviedli právnymi predpismi EÚ, ako aj o osobitných potrebách detských obeť, a úzko na týchto kampaniach spolupracovali; zdôrazňuje, že takéto kampane na zvýšenie informovanosti by sa mali organizovať aj v školách s cieľom informovať deti o ich právach a poskytnúť im nástroje na odhaľovanie všetkých foriem trestnej činnosti, ktorej boli vystavené alebo ktorej boli svedkami; vyzýva Komisiu a členské štáty, aby vytvorili kampane, ktorými ženám a LGBTQI osobám dodajú odvahu oznamovať všetky druhy rodovo motivovaného násillia, aby mohli byť chránené a dostať podporu, ktorú potrebujú;
34. vyzýva členské štáty, aby si vymieňali najlepšie postupy týkajúce sa uplatňovania prístupu zameraného na obeť pracovníkmi polície v ich každodennej práci;
35. vyzýva členské štáty, aby sa aktívne zapojili, a to na regionálnej aj vnútroštátnej úrovni, do kampaní zameraných na predchádzanie rodovo motivovanému násilliu a opätovnej viktimizácii v systéme súdnictva a v médiách, a presadili kultúrnu zmenu v myslení spoločnosti v snahe zabrániť postojom či správaniu založených na obviňovaní obeť, ktoré môžu viesť k ďalšej traume u obeť špecifických trestných činov, akými je násillie založené na rodovej príslušnosti alebo sexuálne zneužívanie; vyzýva členské štáty, aby nabádali súkromný sektor, sektor informačných technológií a médiá k využitiu ich potenciálu a podieľali sa na predchádzaní násilliu páchanému na ženách a domácomu násilliu;
36. vyzýva členské štáty, aby si vymieňali najlepšie postupy týkajúce sa zavádzania mechanizmov na podporu a uľahčenie procesu oznamovania trestných činov pre obeť;

37. vyzýva členské štáty, aby v prípade útokov s množstvom obetí zaviedli osobitné opatrenia, ktoré veľkému počtu obetí umožnia zúčastniť sa na trestnom konaní;
38. pripomína členským štátom, že osobitná pozornosť by sa mala venovať riziku zavraždenia a odvetných opatrení a potrebe chrániť dôstojnosť a fyzickú nedotknuteľnosť obetí, a to aj počas vypočúvania a svedectva, s cieľom určiť, či a v akom rozsahu by sa počas trestného konania mali prijať ochranné opatrenia;
39. zdôrazňuje, že je dôležité, aby bolo povinnosťou priebežne informovať obeť o vývoji trestného konania vedeného proti páchatelom trestných činov spáchaných na nich, najmä ak im boli uložené alebo už vykonávajú tresty odňatia slobody;

Inštitucionálne hľadisko

40. vyzýva Komisiu, aby si splnila svoje oznamovacie povinnosti stanovené v smernici;
41. zdôrazňuje význam relevantných rozčlenených porovnateľných údajov o všetkých trestných činoch, najmä pokiaľ ide o násilie páchané na ženách a obchodovanie s ľuďmi, s cieľom zabezpečiť lepšie pochopenie tohto problému, zvýšiť informovanosť a posúdiť a zlepšiť opatrenia členských štátov na pomoc obetiam;
42. vyzýva Komisiu, aby odstránila súdne a praktické nedostatky pri vykonávaní tejto smernice správnym vzájomným pôsobením rôznych nástrojov EÚ na ochranu obetí, ako je napríklad smernica 2011/99/EÚ o európskom ochrannom príkaze, smernica 2011/36/EÚ o prevencii obchodovania s ľuďmi a boji proti nemu a o ochrane obetí obchodovania, smernica 2011/92/EÚ o boji proti sexuálnemu zneužívaniu a sexuálnemu vykorisťovaniu detí a proti detskej pornografii a smernica 2014/42/EÚ o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii; vyzýva všetky členské štáty a EÚ, aby ratifikovali a plne presadzovali Istanbulský dohovor Rady Európy¹, aby predchádzali násiliu na ženách a dievčatách a bojovali proti nemu a aby súdržne uplatňovali tieto dôležité nástroje s cieľom zabezpečiť, aby si obeť v Európe plne uplatňovali svoje práva;
43. vyzýva Komisiu, aby do svojho monitorovania a podávania správ zahrnula odvetvové preskúmanie a aby zabezpečila rovnaké uplatňovanie smernice v záujme ochrany všetkých obetí bez ohľadu na dôvod viktimizácie alebo osobitné vlastnosti, ako sú rasa, farba pleti, náboženstvo, pohlavie, rodová identita, rodové vyjadrenie, sexuálna orientácia, pohlavné znaky, zdravotné postihnutie, štatút prisťahovalca alebo akýkoľvek iný štatút;
44. pripomína, že rodinní príslušníci obetí sú zahrnutí do definície obeť, a vyzýva členské štáty, aby pojem „rodinní príslušníci“, ako aj ostatné kľúčové pojmy, napr. „obzvlášť zraniteľné osoby“, vykladali čo najširšie, aby nedochádzalo k obmedzeniu zoznamu potenciálnych oprávnených osôb;
45. vyzýva členské štáty, aby zaviedli opatrenia, ktorými zabezpečia, že písomná a ústna komunikácia bude v súlade s normami jednoduchého jazyka a bude prispôbená maloletým a osobám so zdravotným postihnutím, a to v jazyku, ktorému obeť rozumie,

¹ Pozri uznesenie Parlamentu z 12. septembra 2017 o uzavretí Istanbulského dohovoru.

aby bola obeť zrozumiteľne, primerane a cielene informovaná o svojich právach pred, počas a po skončení trestného konania;

46. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili, že v prípadoch, keď je uplatňovanie práv viazané časovými lehotami, sa zohľadní meškanie vyplývajúce z problémov súvisiacich s prekladom a tlmočením;
47. keďže prenasledovanie je bežnou formou rodovo motivovaného násillia, ktorá si vyžaduje osobitné preventívne opatrenia, vyzýva sedem členských štátov, ktoré tak ešte neurobili, aby zadefinovali prenasledovanie ako trestný čin, a to v súlade s výzvou z článku 34 Istanbulskeho dohovoru, na základe príslušných ustanovení smernice o právach obetí upravujúcich právo na ochranu súkromia, právo na ochranu a najmä právo zabrániť kontaktu s páchatelom alebo s inými potenciálnymi páchatelmi alebo spolupachatelmi;
48. vyzýva členské štáty, aby sa zabránili ďalšej viktimizácii vyplývajúcej z ponížovania a útokov na česť obeť zo strany spoločnosti blízkej pôvodnému útočníkovi; opätovne pripomína, že takéto činy predstavujú dodatočnú viktimizáciu a nemali by byť chránené právom na slobodu prejavu, ako je stanovené v článku 10 ods. 2 Európskeho dohovoru o ľudských právach a v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva¹;
49. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili prevádzku núdzovej informačnej telefónnej linky po útoku alebo aby túto službu prednostne zahrnuli do služieb, ktoré poskytuje európske číslo tiesňového volania 112, a zaviedli ustanovenia, ktorými sa bude poskytovať pomoc v cudzích jazykoch; vyzýva preto všetky členské štáty, aby bezodkladne transponovali článok 22 smernice o právach obetí do svojich právnych predpisov;
50. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili, že ak obeť teroristického činu nemá pobyt v členskom štáte, v ktorom došlo k tomuto činu, tento členský štát by mal spolupracovať s členským štátom, v ktorom má pobyt, s cieľom uľahčiť poskytovanie pomoci obeť;
51. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili fungovanie bezplatnej a nepretržite dostupnej národnej linky pomoci pre ženy a LGBTQI osoby, ktoré sa stali obeťami rodovo motivovaného násillia;
52. vyzýva členské štáty, aby zaručili pomoc obeťiam v rámci služieb na podporu obetí pred, počas a po trestnom konaní, a to vrátane psychologickkej podpory; zdôrazňuje dôležitú úlohu občianskej spoločnosti pri podpore obetí; napriek tomu sa domnieva, že vlády sa nesmú spoliehať len na mimovládne organizácie, čo sa týka poskytovania kľúčových podporných služieb obeťiam („dobrovoľníctvo“); trvá na tom, že členské štáty musia zabezpečiť zvýšenie finančných prostriedkov a zdrojov pre MVO pôsobiace v oblasti práv žien a práv obetí a musia vybudovať kapacity na rozvoj mechanizmov na podporu obetí vrátane orgánov činných v trestnom konaní, zdravotníckych a sociálnych služieb a občianskej spoločnosti;
53. vyzýva členské štáty, aby obeťiam terorizmu poskytovali odbornú pomoc pri plánovaní reakcie na núdzové situácie s cieľom zabezpečiť poskytovanie vhodných služieb

¹ Rozsudok komory zo 16. júla 2009, *Féret/Belgicko*, C-573.

podpory bezprostredne po útoku, ako aj v dlhodobom horizonte;

54. vyzýva členské štáty, aby zaviedli osobitné opatrenia na zabezpečenie poskytovania informácií obetiam, ktoré nemajú pobyt na území členského štátu, v ktorom došlo k danému teroristickému útoku; domnieva sa, že takéto opatrenia by sa mali zameriavať najmä na práva obetí, ktoré majú pobyt v inom štáte, v trestnom konaní a na náhradu škody;
55. vyzýva všetky členské štáty, aby bojovali proti beztrestnosti za každých okolností a zabezpečili, aby páchatelia boli postavení pred spravodlivosť, aby sa obeť cítili chránené; okrem toho vyzýva všetky členské štáty, aby pracovali medziodvetvovým spôsobom s cieľom identifikovať a riešiť systémové faktory, ktoré prispievajú k opakovanej viktimizácii ľudí v zraniteľných situáciách a/alebo ľudí, ktorí čelia vysokej úrovni diskriminácie, pretože pasivita by mohla vážne ovplyvniť proces psychologického zotavenia obeť;
56. vyzýva členské štáty, aby vytvorili právne mechanizmy, ktoré budú kriminalizovať velebenie konkrétneho teroristického činu v prípade, že by to ponižovalo obeť a znevažovaním ich dôstojnosti a ohrozovaním ich zotavenia viedlo k ich sekundárnej viktimizácii;
57. domnieva sa, že obeť terorizmu musia byť v európskej spoločnosti kľúčové ako symbol obrany demokratického pluralizmu; na tento účel požaduje konferencie, memoriály a audiovizuálny materiál na zvýšenie informovanosti európskych občanov a vytvorenie európskeho registra obetí na administratívne využitie;
58. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili silnejšiu ochranu obetí rodovo motivovaného násillia vrátane sexuálneho násillia ako prostriedok na zlepšenie prístupu k spravodlivosti a efektívnosti trestných konaní;
59. pripomína osobitný charakter obetí teroristických útokov, ktoré patria do samostatnej kategórie a majú osobitné potreby; vyzýva Európsku komisiu, aby vypracovala osobitnú smernicu o ochrane obetí terorizmu;
60. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili podporné služby, ako je posttraumatická podpora a poradenstvo a prístup k potrebným zdravotným službám vrátane sexuálneho a reprodukčného zdravia, ako súčasť cielej podpory obetiam s osobitnými potrebami, ako sú deti, ženské obeť rodovo motivovaného násillia, obeť obchodovania s ľuďmi, LGBTI osoby a osoby so zdravotným postihnutím;
61. vyzýva členské štáty, aby vytvorili adekvátne mechanizmy kontroly kvality na posúdenie, či splnili požiadavky na normy zohľadňujúce rodové hľadisko a potreby žien a detí, pokiaľ ide o ustanovenia, ktoré zaviedli služby podpory obetiam na podporu ohlasovania trestných činov a účinnú ochranu obetí;
62. vyzýva členské štáty, aby pomáhali obetiam pri riešení právnych, finančných a praktických otázok, ako aj s rizikom ďalšej viktimizácie;
63. vyzýva Komisiu, aby poukázala na potenciálne využitie projektu financovaného EÚ s názvom Infovictims ako nástroja na informovanie obetí o postupoch v trestných

konaniach prostredníctvom rôznych komunikačných metód, ako sú brožúry a plagáty, a na pomoc obetiam; domnieva sa, že tento projekt posilňuje výmenu osvedčených postupov, pokiaľ ide o informovanie obetí trestných činov;

64. vyzýva členské štáty, aby vytvorili koordinačné mechanizmy na zber informácií o obetiach teroristických útokov, ku ktorým došlo na ich území, a prostredníctvom vytvorenia a rozvoja jednotného kontaktného miesta poskytnú obetiam internetový portál a núdzovú telefónnu linku alebo iný komunikačný prostriedok, ako je e-mail alebo nástroje multimedialných správ, ktoré poskytujú prístup k bezpečným, individualizovaným, konkrétnym a relevantným informáciám v súlade s potrebami používateľa, s dôvernou, bezplatnou a ľahko dostupnou podpornou službou; zdôrazňuje, že táto podporná služba musí byť schopná poskytovať pomoc a podporu obetiam terorizmu v súlade s ich osobitnými potrebami, ako je emocionálna a psychologická podpora, ako aj poradenstvo a informácie o akýchkoľvek právnych, praktických alebo finančných záležitostiach, musí byť schopná pomáhať obetiam, ktoré prichádzajú do styku s rôznymi administratívnymi oddeleniami, a v tejto súvislosti ich v prípade potreby zastupovať bezprostredne po útoku a počas trestného konania, ako aj im poskytovať pomoc v národných konaniach o náhradu škody;
65. vyzýva členské štáty, aby prijali vhodné opatrenia, aby sa v čo najväčšej možnej miere zabránilo útokom na súkromný život obete a jej rodinných príslušníkov, najmä v súvislosti s vyšetrovacou činnosťou a počas súdnych konaní;
66. vyzýva Komisiu, aby súčasný portál elektronickej justície zmenila na užívateľsky prístupnejšiu platformu, ktorá obetiam poskytne stručné a ľahko zrozumiteľné informácie o ich právach a o postupoch, ktoré treba dodržiavať;
67. vyzýva členské štáty, aby médiá a novinárov, a to s úplným rešpektom voči slobode prejavu, zaviazali prijať opatrenia na samoreguláciu po teroristickom útoku, aby sa zaručila ochrana súkromného života obetí a ich rodinných príslušníkov a aby okrem toho uznali hodnotu spolupráce so špecializovanými službami na pomoc obetiam a ich podporu v súvislosti s pomocou obetiam pri zvládaní pozornosti médií, ktorej sa im dostáva;
68. vyzýva členské štáty, aby podľa potreby vytvorili koordinačné mechanizmy na zabezpečenie efektívneho prechodu podpory obete od okamžitej starostlivosti zohľadňujúcej rodové hľadisko po spáchaní trestného činu k pomoci, ktorú potrebujú v dlhodobom horizonte; konštatuje, že miestne a regionálne orgány, ktoré obetiam poskytujú väčšinu asistenčných služieb, by mali byť zahrnuté do všetkých fáz plánovania, rozhodovania a vykonávania; zdôrazňuje, že takéto mechanizmy by obetiam mali zabezpečiť predovšetkým možnosť požiadať o pomoc dlhodobé služby podpory, pričom rôzne organizácie poskytujú podporu počas rôznych fáz; domnieva sa, že tieto mechanizmy by mali mať aj cezhraničnú funkcionálnosť s cieľom poskytovať služby podpory obetiam a zaručiť právo obete na informácie, pomoc a kompenzáciu v mieste jej pobytu, keď sa trestný čin stal v inom členskom štáte, ako v ktorom má obeť pobyt;
69. vyzýva členské štáty, aby v prípade teroristického útoku vytvorili koordinačné centrum, ktoré by spájalo organizácie a odborníkov s nevyhnutnými skúsenosťami s poskytovaním informácií, podpory a praktických služieb obetiam, ich rodinám

a príbuzným; zdôrazňuje, že tieto služby by mali byť dôverné, bezplatné a ľahko prístupné všetkým obetiam terorizmu a mali by zahŕňať najmä:

- a) špecializovanú emocionálnu a psychologickú podporu, ako je podpora pri traume a poradenstvo osobitne prispôsobené potrebám obetí terorizmu;
 - b) služby odbornej rehabilitácie na pomoc obetiam, ktoré utrpeli zranenia a ujmu, aby si mohli nájsť nové zamestnanie alebo zmeniť kariéru;
 - c) uľahčenie bezpečného virtuálneho spojenia pre obeť s inými obeťami a podpornými skupinami pre obeť;
 - d) komunitné podporné služby;
 - e) služby na informovanie rodinných príslušníkov o identifikácii obetí a ich pozostatkov a o repatriácii pozostatkov;
70. vyjadruje poľutovanie nad tým, že rozsah pôsobnosti smernice o právach obetí je v porovnaní s Istanbulským dohovorom obmedzenejší, pokiaľ ide o ochranu obetí rodovo motivovaného násillia (vrátane osôb postihnutých mrzačením ženských pohlavných orgánov); napriek tomu víta silnejší mechanizmus zodpovednosti stanovený v smernici a zdôrazňuje, že tieto dva nástroje by sa mali podporovať spoločne, aby sa maximalizovala ochrana poskytovaná obetiam rodovo motivovaného násillia;
71. nabáda členské štáty, aby obetiam terorizmu, ktoré sú účastníkmi trestného konania, poskytli primeraný informačný materiál a bezplatnú právnu pomoc, aby mohli získať rozhodnutie o odškodnení;
72. vyzýva Komisiu, aby navrhla vytvorenie európskeho fondu pre pomoc obetiam terorizmu;
73. vyzýva členské štáty, aby vytvorili:
- a) stálu samostatnú internetovú stránku, na ktorej budú všetky verejné informácie o podporných službách zriadených po teroristickom útoku, ku ktorému došlo v danom členskom štáte, a ktorá by mala obsahovať tieto informácie, ktoré treba bezodkladne sprístupniť: kontaktné informácie o všetkých organizáciách zodpovedných za poskytovanie podpory a informácií obetiam, rodinným príslušníkom a členom verejnosti bezprostredne po teroristickom útoku a informácie o útoku a opatreniach prijatých v nadväznosti na útok vrátane informácií o nájdení alebo skontaktovaní sa s chýbajúcimi obeťami a opatrení na pomoc obetiam pri návrate domov, ktoré by mali zahŕňať:
 - i. informácie o tom, ako získať späť akýkoľvek majetok stratený v dôsledku útoku;
 - ii. normálne psychologické reakcie obetí na útok a poradenstvo obetiam o spôsoboch zmiernenia negatívnych reakcií a informácie o možných neviditeľných poraneniach, ako je strata sluchu;
 - iii. informácie o tom, ako nahradiť doklady totožnosti;

iv. informácie o tom, ako získať finančnú pomoc, náhradu škody a štátne dávky;

v. informácie o konkrétnych právach obetí terorizmu a rodinných príslušníkov vrátane práv v rámci trestného konania opísaných v smernici o právach obetí;

vi. akékoľvek ďalšie informácie považované za nevyhnutné na účely zabezpečenia informovania obetí o ich právach, bezpečnosti alebo službách, ktoré majú k dispozícii;

- b) súkromný prístup k internetovej stránke dostupnej obetiam teroristických útokov a ich rodinným príslušníkom, ktorá obetiam poskytuje informácie, ktoré nie sú verejne dostupné;
 - c) plány o spôsobe informovania rodinných príslušníkov o situácii obetí;
 - d) jednotné zhromažďovanie údajov o obetiach všetkými orgánmi a organizáciami, ktoré sú zodpovedné za prijímanie, ošetrovanie a pomoc obetiam; informácie by sa mali zhromažďovať v súlade s potrebami všetkých organizácií zapojených do reakcie na teroristický útok a do pomoci obetiam a ich rodinám;
74. vyzýva členské štáty, aby vytvorili národnú sieť služieb na podporu obetí s cieľom posilniť spoluprácu medzi týmito organizáciami a zriadiť pracovné skupiny na výmenu osvedčených postupov, rozvoj odbornej prípravy a zlepšenie komunikácie medzi orgánmi a obeťami trestných činov;
75. vyzýva Komisiu, aby začala dialóg s členskými štátmi s cieľom znížiť výrazné rozdiely¹ vo vnútroštátnej finančnej kompenzácii poskytovanej každým členským štátom obetiam teroristických útokov;
76. zdôrazňuje, že je nevyhnutné, aby členské štáty reagovali na obe trestných činov s rešpektom, citlivo a profesionálne s cieľom povzbudiť obe trestných činov, aby ich nahlasovali orgánom presadzovania práva alebo zdravotníckemu personálu;
77. vyzýva členské štáty, aby zabezpečili úplnú prístupnosť čísla tiesňového volania 112 pre osoby so zdravotným postihnutím a vedenie kampaní na zvýšenie informovanosti o tom;
78. opätovne vyzýva Komisiu, aby čo najskôr predložila európsku stratégiu predchádzania všetkým formám rodovo motivovaného násillia a boja proti nim, ktorá by mala obsahovať právny akt na podporu členských štátov v oblasti prevencie a potláčania všetkých foriem násillia páchaného na ženách a dievčatách a rodovo motivovaného násillia; opätovne vyzýva Radu, aby aktivovala premost'ovacu doložku a prijala jednomyselné rozhodnutie o označení násillia páchaného na ženách a dievčatách

¹ Vnútroštátne finančné kompenzácie sa pohybujú od symbolickej sumy jedného eura v niektorých členských štátoch až po 250 000 EUR alebo viac v iných členských štátoch.

(a ďalších foriem rodovo motivovaného násillia) za trestný čin podľa článku 83 ods. 1 ZFEÚ;

79. vyzýva členské štáty, aby vytvorili mechanizmy na vymáhanie primeraných kompenzačných platieb od páchatel'ov;
80. vyzýva členské štáty, aby účinne, s pomocou dostatočných ekonomických a finančných zdrojov a v plnej spolupráci s Komisiou a ďalšími príslušnými subjektmi vrátane občianskej spoločnosti vykonávali všetky ustanovenia smernice o právach obetí;
81. vyzýva Komisiu, aby do Európskeho programu v oblasti bezpečnosti zahrnula prioritu ochrany osobnej bezpečnosti a ochrany všetkých osôb pred rodovo motivovaným a medziľudským násillím;

o

o o

82. poveruje svojho predsedu, aby postúpil toto uznesenie Rade, Komisii a vládam a parlamentom členských štátov.

INFORMÁCIE O PRIJATÍ V GESTORSKOM VÝBORE

Dátum prijatia	26.4.2018
Výsledok záverečného hlasovania	+: 42 -: 4 0: 2
Poslanci prítomní na záverečnom hlasovaní	Asim Ademov, Jan Philipp Albrecht, Beatriz Becerra Basterrechea, Malin Björk, Vilija Blinkevičiūtė, Michał Boni, Caterina Chinnici, Anna Maria Corazza Bildt, Rachida Dati, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Monika Hohlmeier, Sophia in 't Veld, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Eva Joly, Dietmar Köster, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Barbara Kudrycka, Florent Marcellesi, Louis Michel, Angelika Mlinar, Claude Moraes, Maria Noichl, Ivari Padar, Marijana Petir, Pina Picierno, Judith Sargentini, Branislav Škripek, Michaela Šojdrová, Helga Stevens, Ernest Urtegas, Udo Voigt, Josef Weidenholzer, Kristina Winberg, Anna Záborská
Náhradníci prítomní na záverečnom hlasovaní	Carlos Coelho, Andrejs Mamikins, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Evelyn Regner, Elissavet Vozemberg-Vrionidi, Julie Ward
Náhradníci (čl. 200 ods. 2) prítomní na záverečnom hlasovaní	Francisco Assis, Esther Herranz García, Verónica Lope Fontagné, Patricija Šulin

ZÁVEREČNÉ HLASOVANIE PODĽA MIEN V GESTORSKOM VÝBORE

42	+
ALDE	Beatriz Becerra Basterrechea, Nathalie Griesbeck, Sophia in 't Veld, Louis Michel, Angelika Mlinar, Maite Pagazaurtundúa Ruiz
EFDD	Kristina Winberg
GUE/NGL	Malin Björk, Cornelia Ernst
PPE	Asim Ademov, Michał Boni, Carlos Coelho, Anna Maria Corazza Bildt, Rachida Dati, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Esther Herranz García, Monika Hohlmeier, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Barbara Kudrycka, Verónica Lope Fontagné, Patricija Šulin, Elissavet Vozemberg-Vrionidi
S&D	Francisco Assis, Vilija Blinkevičiūtė, Caterina Chinnici, Tanja Fajon, Sylvie Guillaume, Dietmar Köster, Andrejs Mamikins, Claude Moraes, Maria Noichl, Ivari Padar, Pina Picierno, Evelyn Regner, Julie Ward, Josef Weidenholzer
VERTS/ALE	Jan Philipp Albrecht, Eva Joly, Florent Marcellesi, Judith Sargentini, Ernest Urtasun

4	-
ECR	Branislav Škripek
PPE	Marijana Petir, Michaela Šojdrová, Anna Záborská

2	0
ECR	Helga Stevens
NI	Udo Voigt

Vysvetlenie použitých znakov:

+ : za

- : proti

0 : zdržali sa hlasovania